

[Henry Christensen.]

lignationer, hvad der klart har haft en gavnlig virkning.

Hvad angår argumenterne imod den foreslåede ordning, så havde finansministeren for det første dette argument: ja, det er jo meget godt, at man siger, det er ens for alle, men det gælder da kun, hvis statsindkomstskatten kan rumme det nedslag, der vil blive tale om. Jeg synes ikke, man behøvede at anvende den argumentation, for hvis der ligger et problem her for de lave indkomstgrupper, er det da klart, at det kan vi meget nemt og praktisk ordne, således at skattefordelen også her kontant kan udmøntes i præcis det samme antal kroner og ører. Hvis finansministeren altså særlig har den betænkelighed, kan vi meget let få det klaret. Det skal vi nok stille et konkret forslag til.

Så kommer det andet argument. Dette betyder, siger man, at der gives mulighed for en præmiering af opsparingen for dem, der kan spare op, og dette er urimeligt over for dem, der ikke kan spare op. Men her er det, jeg tror vi har en fundamentalt forskellig opfattelse, for hvori ligger opsparings betydning? Den ligger i, at opsparing er forudsætningen for, at der kan bygges i dette Danmark, at der kan skabes arbejdspladser i dette Danmark, og hvem har mere interesse i dette end netop dem, der måske ikke er i stand til selv at spare op? Der må være præsteret opsparing og en større opsparing end den, der foregår nu, for at man kan blive i stand til i større omfang at skabe gode muligheder, måske først og fremmest for dem, der ikke selv er i stand til at præstere en tilstrækkelig stor opsparing. Derfor er det en for hele samfundet nyttig politisk gerning at stimulere den generelle opsparing i samfundet; den er ikke mindst til nytte for dem, der ikke er i stand til at klare en opsparing selv.

Man anfører så videre det argument, at denne præmiering jo også kan finde sted, selv om der ikke er en konstateret direkte nettofremgang i opsparingen. Dertil er for det første at sige, at det gælder vel, når alt kommer til alt, også mange andre ordninger i vort samfund, og for det andet, at her er forudsætningen den, at den pågældende binder sin opsparing, giver afkald på at råde over beløbet i 5 år.

Endelig for det tredje vil jeg sige, at vi

var da meget parat til at gå ind i et konstruktivt samarbejde med finansministeren, hvis det var muligt at finde regler, der i hvert fald i et vist omfang kunne stille det krav op, at en dokumenteret opsparingsfremgang var en forudsætning. Jeg vil gerne advare imod at bruge socialdemokratiets argument på dette område for stærkt, for jeg er overbevist om — også igennem undersøgelser, så langt jeg har haft muligheder for det — at det normale er, at der bagved ligger en fremgang i opsparingen, det normale er, at ordningen stimulerer den samlede vækst i opsparingen, at den sætter opsparing i gang.

Naturligvis er vi skuffede over, at regeringen fortsat totalt afviser vore synspunkter. Jeg minder om, at det, vi her havde bygget op ved forlig mellem oppositionspartierne og socialdemokratiet, var et forlig, som forudsatte gensidige indrømmelser. I samme øjeblik socialdemokratiet er blevet i stand til at disponere over SF-stemmerne her i salen, er man altså parat til at kvittere alt det, man på disse områder var blevet enig med os andre om. Det skuffer os. Jeg opfordrer regeringen og socialdemokratiet til at prøve at frigøre sig lidt for dette samarbejde, prøve at vise en praktisk imødekommenhed over for synspunkter, andre partier har på problemer, som det er vigtigt at få løst.

Aksel Larsen: Skulle man regne med stemmestyrke, indtrængenhed og alvor, måtte man efter hr. Henry Christensens tale have opfattelsen af, at dette er simpelt hen det vigtigste spørgsmål, der kommer til behandling i dette folketingsår. Det tror jeg nu ikke det er.

Lad mig få lov til at sige, at hvis hr. Hilmar Baunsgaard og jeg ikke har gjort andet godt i vor politiske tilværelse, så tror jeg, at vi begge to er glade for, at vi har gjort det gode, at vi har fået myrdet disse kapitalbindingskontoordninger, denne form for præmiering af privat opsparing, som bestod i, at nogle kunne skaffe sig en skattelettelse, en skattemæssig fordel, på andre skatteyderes bekostning enten ved at sætte penge ind på en kapitalbindingskonto eller ved at foregive, at de satte penge ind på en kapitalbindingskonto, for der var intet i vejen for, at man forinden kunne låne pengene i den